

NAGY GÁBOR

Álmatlanul

*Ami írni kényszerítene,
az is odavan.
Csak a lassú eső
neszez. Magam*

*vagyok - sokallom ezt is.
Fény felé fordul egy friss hajtás,
leoltom a villanyt,
elfogyott a Quarelin. Vagy más –*

*nyilvánvalóságában rejtett –
oka van az esti szorongás
hívásának? A recept
ugyanaz mindig. Pozsgás*

*növény, azt hiszem. Nem tudom
nevét. Ezért oly
üde és kiszolgáltatott?
Közeleg Karácsony. Téboly,*

*jóváhagyott mozdulatok,
ragyog a gyanta
a szemek mosolyában.
Aki félbehagyta,*

*azé az ünnep. Írni is
csak úgy volt –
ki emlékszik ma már? – érdemes:
percegett a lúdtoll,*

*vagy írógép-zakatak,
tornác, kis kerti asztal,
verőfény. Őrület,
mi nem vigasztal,*

*ha feledne... De mit?
A semmi is egyre fogy...
És mindig féluton. S jó így?
Dehogy.*

*Ami sírni kényszerítene,
az is rég odavan.
A léprecsaltak közt
mehúzom még magam.*

*Nem kell feloldozás.
Villanyt se kapcsolok.
Álmatlanul reszketve, mint
az ázott szárnyu molyok,*

*mérem a téli virradatot.
Ki hártyszárnyal
az égboltot emeli meg,
egyszer megbékél majd magával.*

*Vagy végképp
magába roskad. Ugyanaz.
Megérti önnön súlyát,
kit az ég behavaz.*

Kompenzáció

*Ötéves korom óta
gyötör a migrén,
azóta minden árny,
kísértet: alig-rém;*

*nem félek az út végén
megnyíló sötétől –
csak az odáig kísérő
vibráló fénytől.*

Korai tavaszvég

*Feslenek szét a délceg tulipánok.
Így vetik le hivalgó jelmezüik
fásult pirkadatban az esti lányok.
A mellükön, egy percre csak, kezük*

*megpihen, aztán öntudatlanul
az ágy mellé esik. Fojtó az illat.
Mint aki végképp, múlhatatlanul
elmulasztott valamit. Álmainkat,*

*hánykolódó éjszakák ritmusát
zihálja az elsietett tavaszvég.
De nélkülink vív meg minden tusát.
És sohasem véti el a sasszét,*

*bárhölgye a vibráló éjszakáknak.
Siratni ficsúr-mivoltunk mire
föl, ha a grandióz átvaltozásnak
tanúját senki sem idézi be.*

